

(Continuare din pag. 19: Călătorie în Țara...)

De la Mikimoto am fugit, fără exagerare, la Palatul Imperial, care știam că trebuia să fie deschis până la ora 16. Am mers până la jumătatea drumului, când am realizat că luasem drumul greșit, în partea opusă, și era inutil să mai încercăm să ajungem acolo în seara aceea. Nici la Parlament, care era în aceeași direcție, nu ne-am mai dus. Ne-am îndreptat însă către Hotelul Imperial, în care citisem că ar fi o galerie de artă care vinde gravuri de Utamaro. În căutarea galeriei, am ajuns la subsolul hotelului, unde exista un magazin de bijuterii, cu niște bijuterii de basm. N-am putut rezista, și, deși nu intra în programul nostru și eram extrem de grăbiți, am intrat să arunc măcar o privire. Aici au "tăbărit" pe noi un bărbat mai în vârstă, în costum, evident, și două tinere femei, îmbrăcate și ele în costum taior, care ne-au poftit să luăm loc, ne-au oferit băuturi răcoritoare și ne-au întrebat ce dorim să vedem. Eram de-a dreptul impresionați de primire. Am spus politicos că nu dorim să cumpărăm nimic, dar aș dori să privesc mai de aproape, un colier cu perle mari, nu chiar "cât hotelul Ritz", dar extrem de mari, de care atârna un pandantiv superb cu un briliant roz, de 10 carate. Foarte politicos, bărbatul, care părea că era patronul, a făcut un semn cu mâna și, imediat, una dintre tinerele femei a venit cu colierul pe o tavă și m-a poftit să-l probez. Și l-am probat! Pretul? Nici nu vreau să mi-l amintesc! Ne-am despărțit schimbând cărți de vizită și cu spinarea încovoaiată de atâtea plecaciuni. La subsolul hotelului exista o galerie de artă, dar nu cea pe care o căutam noi. Erau aici câteva gravuri originale, dar nu ale unor artiști cunoscuți, iar cele mai multe erau reproduceri recente, îngrijit făcute, la prețuri foarte mari, dar numai niște reproduceri. Am ieșit din hotel și am intrat într-un magazin Dior, aflat în afara hotelului, unde am avut proasta inspirație să întrebăm de galeria cu Utamaro. Știam, din lecturile despre Japonia, că dacă ceri unei persoane o informație, aceasta va face tot ce-i stă în putere să găsească informația pe care ai cerut-o. Povești, ne-am spus. Ei bine, nu. Doamna din magazinul Dior nu știa că prin înprejurimi ar fi vreo galerie cu gravuri de Utamaro, dar avea o prietenă, care poate știe mai bine, pe care a sunat-o imediat; nici aceasta nu știa exact, așa că va suna la o altă prietenă. Eram într-o situație foarte delicată, căci nu doream să plecăm, jignind-o pe amabila doamnă, care se părea că nu vrea să ne lasă să plecăm până nu ne rezolvă problema. Se făcuse deja 18,10 și galeria oricum ar fi fost închisă, iar noi mai trebuia să facem un tur prin câteva magazine, să avem măcar o idee de prețuri, dar și de ce se găsește în ele. Am încercat politicos să mulțumim și să spunem că nu mai trebuie să se deranjeze, dar n-a fost ușor s-o convingem! Una din "prietene" știa ceva de un "bazar oriental", unde s-ar putea să se vândă și gravuri. Am mulțumit spunând că acolo trebuie să fie, cu siguranță, galeria pe care o căutam și am ieșit cât am putut de repede. Nu departe de Hotelul Imperial exista într-adevăr un bazar oriental, care, ca toate bazarurile, nu avea marfă de prea bună calitate. Am trecut repede prin el, fără să cumpărăm ceva. Am intrat apoi într-un șir de magazine, prin care treceai din unul în altul. Nu am avut timp nici măcar să aflăm cum se numeau. Ce mă contraria era faptul că produsele care se vindeau erau identice cu cele de la Stockholm: îmbrăcăminte Dior, Lauren, Cerruti, cosmetice de la L'Oréal și Max Factor la Kenzo, iar bijuteriile din aur, dar de duzină, erau 90% italienești, modele văzute peste tot. Eram aproape disperată că nu văzusem încă nimic de tipul "suvenir din Japonia", pentru că Marc ne rugase să-i aducem un obiect pe care să scrie: "Suvenir din Japonia". Și când nu mai speram, am dat de un foarte mic magazin, mai bine zis un stand în marele magazin, unde erau tot felul de lucruri japoneze: baticuri cu reproduceri după

Lângă vitrina celebrului magazin de perle "Mikimoto".
Foto: Octavian Ciupitu / © CR.

marii artiști japonezi Hokusai, Hiroshige, Toyokuni, etc. din mătase naturală, sandalele acelea tipice japoneze - "geta", fulare bărbătești din mătase naturală, etc. Am cumpărat 4 baticuri și 2 fulare bărbătești. Un batic costa cam 200 de coroane (20 \$), ceea ce era destul de ieftin, căci eu cumpărasem același tip la Stockholm la un preț dublu. Am mai spus că japonezii în general nu vorbesc alte limbi și deci nici limba engleză, chiar dacă ea li se predă în școală. Când soțul meu întreba într-o engleză corectă și avansată vreun japonez ceva, la metrou, în magazine, la gară, etc., acesta se bloca și pleca imediat să găsească pe altcineva "care vorbea mai bine". Eu vorbesc prost engleza, aș numi-o "engleză ușoară", dar m-am descurcat cu ea peste tot, iar în Japonia am avut mare succes, mai ales la cupărături. Și deși era evident că nici eu și nici proprietăreașă micului magazin nu posedam engleza bine, puținul care-l știam ne-a permis și să ne tocim; eu i-am cerut o reducere de preț, pentru că am cumpărat mai multe obiecte și pentru că plătesc în numerar, iar ea, surprinsă de această cerere, mi-a spus politicos, într-o engleză și mai "ușoară", că nu se obișnuiește la ei să facă reducere de preț, dar, pentru că sunt pentru prima oară în Japonia (căci mă întrebases de unde vin și apucasem să-i spun și că abia am venit de câteva ore), mă poate scuti de TVA. Asta a însemnat un batic în plus! Călătoria în Japonia mi-a dovedit încă o dată că, dacă oamenii vor, se pot înțelege și când nu cunosc bine o limbă! Eram foarte nerăbdătoare și vroiam să mai cumpăr și alte cadouri, de parcă a doua zi plecăm din Japonia. "Draga mea, este abia prima zi, mai ai răbdare, poate găsești și-n alte magazine aceleași obiecte și poate chiar mai ieftin!", mi-a spus soțul meu, încercând să mă potolească din cumpărare.

În Tokyo, alături de Shinkansen, sau Glonțul; viteza este de circa 260 Km/h; de la Tokyo la Kyoto face circa 3 ore, iar biletul costă circa 100 \$ numai un drum. Liniile de pe pardoseală indică unde să aștepte călătorii.
Pardoseala peronului strălucește de curățenie.
Foto: Octavian Ciupitu / © CR.

Norocul a fost că se făcuse ora 9 seara și magazinul a închis. Orașul era însă plin de lume. Vremea era plăcută și deși trebuia să ne sculăm a doua zi la 5,30, ca să plecăm la Kyoto, ne-am hotărât să mergem pe jos până la hotel. Ne-am oprit la "Kabukiza", care era în drum, să aflăm care le era programul, căci aveam în programul nostru să vedem un spectacol de tetru kabuki; era însă închis peste tot și n-am aflat nimic. Eram obosiți și morți de foame, de aceea aveam de gând să mâncăm la restaurantul hotelului, dar chiar lângă hotel am dat peste un magazin alimentar "Family", deschis zi și noapte. Am intrat în el să vedem ce se vinde și am găsit tot felul de bunătăți. Ne-am hotărât să cumpărăm mâncare de aici pe care s-o mâncăm la hotel, dar și ca să avem cu noi a doua zi pe Shinkansen spre Kyoto. Am cumpărat, cum ni s-a părut nouă, niște sandvișuri cu salam și brânză, "pâine vineză", ecleruri, diverse prăjiturele, lapte și băuturi răcoritoare. Cum am ajuns la hotel, ne-am și repezit în "pâinea vineză", care părea foarte apetisantă și pe care obișnuim s-o mâncăm la Stockholm cu mare plăcere. Dar, în același moment stomacul mi s-a întors pe dos: crema aceea galbenă nu era cremă de vanilie, ca la "pâinea vineză" din Stockholm, ci maioneză! Și despre aceste "capcane culinare" citisem în cărțile suedeze despre Japonia, dar n-aș fi crezut nici în ruptul capului că, ceva care arată identic cu "pâinea vineză" - "vinerbröd"-ul suedez, care-mi place foarte mult, să aibe maioneză în loc de cremă de vanilie! Am desfăcut apoi sandvișurile, pe care le-am cercetat cu multă precauție, le-am mirosit și i-am spus apoi soțului meu: "Eu nu gust din astea!". Am repetat cercetarea și cu eclerurile, dar, ce noroc, acestea erau adevăratele ecleruri.

Se făcuse 12 noaptea. Am pregătit bagajul pentru două zile, căci aveam să înnoptăm la Kyoto pe 2 spre 3 mai, să plecăm de acolo la Nara și abia pe 3 mai, seara, să ne întoarcem la Tokyo. Conform planificării noastre, trebuia să vizităm la Kyoto: Palatul Imperial vechi între orele 10-12, iar între 12-14, Palatul Imperial cel nou și castelul Nijo; între orele 15-16, Kinkakuji (Pavilionul de aur) și Ginkakuji (Pavilionul de argint); după orele 16 trebuia să ajungem la Muzeul Național din Kyoto. Între aceste vizite speram să avem timp să aruncăm o privire și templului Ryonji, unde soțul meu dorea să vadă celebra grădină Zen (grădina de piatră); a doua zi, cât se poate de dimineață, să vizităm muzeul orașului Kyoto și înainte de orele 11 să plecăm la Nara, unde să vizităm templul Todaiji și muzeul din Nara; la întoarcere planificasem să ne oprim la Uji, o localitate între Nara și Kyoto, și la pagoda din Daigoji, construită în perioada Heian. Sunt conștientă că vă șochează această fugă de la un muzeu la altul, de la o localitate la alta; sunt conștientă că ați putea spune că nu poți vedea nimic într-o vizită rapidă, de o oră la un muzeu, etc. Vreau să vă spun însă că, atât soțul meu, cât și eu, citisem foarte mult despre arta japoneză, despre muzeele japoneze, despre tradițiile japoneze. Aveam destule cunoștințe teoretice și văzusem foarte multe fotografii frumoase cu reproduceri ale templelor și muzeelor din Japonia. Ceea ce ne interesa era cum arătau în realitate aceste temple și palate despre care citisem. Dorem să le simțim! Și după ce le-am "simțit", să le putem compara cu templele, muzeele și monumentele din Europa, despre care și citisem, dar le și simțisem. Numai după aceea puteam să înțelegem asemănările și deosebirile între cele două lumi, orient și occident, și mai ales, să găsim legătura dintre ele și să le apreciem la justa lor valoare. La ora 5 dimineață ne-am sculat, am făcut un duș rapid și la ora 6,15 așteptam deja la ușa restaurantului hotelului, ca să luăm micul dejun, și să fugim la gară.

(Continuare în numărul următor.)